

**Το συλλογικό πρότζεκτ που ακολουθεί
αποβλέπει στην καταπολέμηση της αϋπνίας.**

**Οι γραφιάδες, εν τη ενώσει,
ύφαναν κλωστή κλωστή την ακόλουθη ιστορία,
η οποία θα σας σκεπάσει καλά με πούπουλα,
προτού σας ταξιδέψει σε χώρα μαγική.**

Σκούρα τα πράγματα

Σε μια χώρα μακρινή, τόσο μακρινή που δεν την έφτανε κανείς, οι άνθρωποι αγαπούσαν το λευκό. Τα χρόνια περνούσαν κι όλα γίνονταν άσπρα. Από τα μαλλιά των νέων, μέχρι το γίγαντα που κοιμόταν ήσυχα στην πλατεία. Τα σύννεφα την ξεχνούσαν, μα κι όταν σπάνια την επισκέπτονταν, ήταν σαν πρόβατα -άσπρα άσπρα- και ντρέπονταν να μαυρίσουν ή να βρέξουν, μη χαλάσουν το λευκό. Μόνο χιόνι έπεφτε στους ασβεστωμένους δρόμους. Κανείς δεν εκπλησσόταν με το χιόνι, γιατί πώς να εκπλαγείς με το λευκό στο λευκό; Ώσπου μια μέρα, εμφανίζεται ένα κοράκι από το πουθενά, κάθεται σε μια ολόλευκη πεζούλα καταμεσής της πλατείας κι αρχινά να καθαρίζεται σκορπίζοντας μαύρα πούπουλα. Μαζεύεται κόσμος πολύς. Πόσο όμορφο τους φαίνεται το μαύρο. Όμως τα πούπουλα δε φτάνουν για όλους. Τα μάτια τους γυαλίζουν και τώρα περιμένουμε να δούμε ποιος, ποιος, ποιος θα φαγωθεί.

Πάνω από την πλατεία, στη μικρή της καμαρούλα, η Μπιάνκα κεντάει με τα παντζούρια κλειστά. Είναι τόση η ασπράδα του κόσμου που προτιμά να τα κλείνει και να ανάβει μια λάμπα θυέλλης. Απορροφημένη καθώς είναι, αγνοεί το πλήθος που ξεπουπούλιασε πια το κοράκι κι ασβέστωσε το ροδαλό του κουφάρι για να μην του χαλάει την αρμονία. Τώρα το πλήθος έχει βαλθεί να χτυπιέται μεταξύ του για τα εναπομείναντα μαύρα πούπουλα. Ένα απ' αυτά, μες στην αναμπουμπούλα, ωπ, πώς πάει και πετάει και μέσα απ' το παντζούρι περνάει και στης Μπιάνκα το καμαράκι χώνεται.

Θαμπώνεται τούτη από το χρώμα, αλλά μόνο για λίγο, γιατί άξαφνα ακούει το χαμό, το σκοτωμό. Για να κρύψει το θεσπέσιο μαύρο, το βάζει στο κέντημά της κι από πάνω κεντά ένα αφράτο λευκό πουλί.

Μέρες φεύγουν και περνούν, κι όλα τα μαύρα πούπουλα έχουν πια περισυλλεγεί. Τόση ήταν η φασαρία κι η οχλοβοή στην πλατεία -ξέχασα να σας πω πως κανείς δεν άντεχε το θόρυβο σε τούτη τη χώρα της λευκής σιωπής- που ο ερημίτης του υπόλευκου μιναρέ πρότεινε στους ανήσυχους χωρικούς, για να γλιτώσουν από την αναταραχή, να συγκεντρωθούν γι' αρχή όλα τα μυστηριώδη εβένινα πούπουλα. Κι αφού όλα έχουν με σιγουριά βρεθεί, να τοποθετηθούν κατόπιν με τάξη στη μυλόπετρα του μυλωνά, ώστε σε μια της κίνηση και μόνο, για πάντα να χαθούν. Ο γερο-μυλωνάς που δεν αγαπούσε διόλου το αλεύρι ολικής αλέσεως, αμέσως συμφώνησε. «Για κοίτα που φύσηξε άνεμος φήμης στον έρμο τον ανεμόμυλο» σιγοψιθύρισε. «Κι εγώ που φοβόμουν πως δε θα 'χει καλή τύχη η Μπιάνκα μου, κλεισμένη μέρα νύχτα σ' αυτό το φτωχό καμαράκι που κρύβει πίσω της η φτερωτή».

Το επόμενο πρωί, όλοι οι κάτοικοι μαζεύονται στο μύλο για την τελετή που θα εξαφανίσει μια και καλή τα πούπουλα απ' την κάτασπρη, αγνή χώρα. Πριν όμως η διαδικασία ξεκινήσει, ένα ξαφνικό σκοτεινιάσμα στρέφει τα βλέμματα όλων στον ουρανό. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή τους που βλέπουν μαύρα σύννεφα.

Σαστισμένοι απορούν με το θέαμα, μέχρι ο ερημίτης μάγος ν' αναφωνήσει: «Σταματήστε αμέσως! Μήνυμα κακό μάς στέλνουν οι θεοί. Μαζέψτε τα φτερά, φυλάξτε τα κάπου, ώσπου να 'χουμε νέο σημάδι». Η Μπιάνκα, εντωμεταξύ, κοιτά ανήσυχη μέσα απ' τα παραθυρόφυλλα.

Το φως δεν αντανακλά πια στα λευκά πεζοδρόμια. Κανείς δεν μπορεί να τυφλωθεί. Η νεροποντή μόλις έχει ξεκινήσει. Οι σταγόνες ξεβάφουν τους τοίχους. Ακούγονται κεραυνοί δυνατοί και ξυπνούν τον γίγαντα που κοιμάται καταμεσής της πλατείας. «Κλείστε τ' αυτιά σας. Κλείστε τα μάτια σας. Αφήστε τα μαύρα πούπουλα απ' τα χέρια. Το κακό. Φυλαχτείτε» φωνάζει ο μάγος. Τότε ο γίγαντας φοράει τα πούπουλα κι αρχίζει να πετά. Μακριά, εκεί που δε θα του δένουν τα χέρια πισθάγκωνα κι όταν τραυματίζεται, αίμα λευκό δε θα βγαίνει.

Λίγο πριν ο ολόλευκος γίγαντας πετάξει μακριά και λίγο πριν το τρανταχτό γέλιο του ισοπεδώσει το πλήθος, η Μπιάνκα τρέχει κι ένα σάλτο δίνει να πιαστεί από το πόδι του γίγαντα. «Μη Μπιάνκα, μη!» ακούγεται η φωνή του μυλωνά, μα η κόρη του τα 'χει ήδη καταφέρει, ενώ από το μπράτσο της ανεμίζει το μισοτελειωμένο κέντημα. Με μια κίνηση απότομη, η Μπιάνκα σκίζει τη δημιουργία της. Με το πούπουλο το μαύρο, το μυτερό, την πατούσα του γίγαντα γαργαλάει και μέσα στην οχλοβοή και το εκκωφαντικό γέλιο, ο γίγαντας σκάει στο έδαφος, ανοίγοντας μεγάλο κρατήρα. Η βροχή σταματά.

Ρωγμές αρχίζουν να απλώνονται σαν πανάρχαιες ρίζες ολούθε, κι έτσι όπως τα πάντα μοιάζουν με γερασμένη πορσελάνινη κούκλα, μέσ' από τις ρωγμές αρχίζει να ρέει φρέσκο, παχύ, αχνίζον μαύρο μελάκι. Μέσα στη ζαλάδα της, η Μπιάνκα ξεγλιστράει απ' τον κρατήρα και κραδαίνοντας το πούπουλο που την παλάμη της έχει ματώσει, κατευθύνεται προς ένα κοντινό ρυάκι, με το βλέμμα της να καθρεφτίζει τη σκοτεινή εξάπλωση.

Κι ενώ σχεδόν τα πάντα αρχίζουν να παίρνουν μιαν απόχρωση μελανή, το ρυάκι αντιστέκεται με τρόπο απρόσμενο στο σκοτάδι που όλο και απλώνει. Τα νερά του τρέχουν πιο ορμητικά από ποτέ άλλοτε, σχηματίζοντας, θαρρείς, φλέβες και αρτηρίες ανθρώπινου κορμιού. Η Μπιάνκα σκύβει στο ρυάκι για να συνέλθει από την αναταραχή, ψάχνοντας να αντικρίσει το φοβισμένο της είδωλο. Βουτά στα νερά του ποταμού τη ματωμένη της παλάμη, ανακατεύοντας το μαύρο και το κόκκινο χρώμα με τρόπο τόσο μαγικό, που λένε πως αιώνες αργότερα, η κίνηση αυτή γέννησε τα λάβαρα μιας ολόκληρης επανάστασης -όχι φυσικά από κείνες που διδάσκονται από καθέδρας. Μα, φευ, το είδωλό της δεν είναι εκεί. Αντί του προσώπου της, η μικρή Μπιάνκα βλέπει να καθρεφτίζεται μια πινακίδα: «Να γεννάς τα χρώματα, να ζωντανεύεις τα σώματα». Σηκώνει το κεφάλι της και γεμάτη περιέργεια προχωρά προς την κατεύθυνση που δείχνει το βέλος.

Βήμα βήμα, ακολουθεί το μονοπάτι. Όλα γύρω της μοιάζουν νύχτα. Από κείνες που δεν ξέρεις αν ο ήλιος θα κρατήσει τελικά την υπόσχεσή του να βγει την επόμενη μέρα. «Έχει αξία άραγε το μαύρο, αν χάθηκε για πάντα το λευκό;» αναρωτιέται. Και το σκοτάδι πυκνώνει τόσο που είτε περπατά με μάτια ανοιχτά είτε με κλειστά, δε φαίνεται να 'χει διαφορά. Έτσι, κλείνει τα μάτια κι αφήνει το σώμα της μόνο, να οδηγείται από το μονοπάτι, σφίγγοντας κάθε στιγμή στο χέρι της το κορακίσιο πούπουλο που τώρα πια νιώθει κομμάτι δικό της. Σαν να μην είναι ήδη αρκετά τα περίεργα που 'χει ως τώρα ζήσει, συμβαίνει ακόμα κατιτίς. Τα μάτια της είναι κλειστά. Μα με τρόπο ανεξήγητο και μαγικό, μεσ' από τα μάτια του κορακιού που 'χαν οι κάτοικοι ασβεστώσει και τοποθετήσει σε άγαλμα-μνεία στο κέντρο της πλατείας, αρχίζουν να φέγγουν ολοζώντανα τα δικά της. Κοιτάζει, λοιπόν, μεσ' από τα δικά του και βλέπει τι συμβαίνει πέρα μακριά στη χώρα.

Βλέπει το ρυάκι ορμητικό από θυμό να πλησιάζει τους ανθρώπους, που παγώνουν στο απόκοσμο θέαμα. Σαστισμένοι όπως είναι, μήτε ξέρουν αν πρέπει να τρέξουν να κρυφτούν, τ' άσπρα τους κορμιά να σώσουν, μήτε αν πρέπει κουβάδες να πάρουν, να κρατήσουν κειμήλιο τα δίχρωμα νερά του. Μα το θυμωμένο ρυάκι συνεχίζει ακάθεκτα. Στο δρόμο του, πλησιάζει απειλητικά το μύλο. Η Μπιάνκα τρομάζει αληθινά. Μην είναι ο πατέρας της μέσα, μην και δεν το 'χει δει να 'ρχεται. Πρέπει να τον ειδοποιήσει. Και τότε, μες στον υδάτινο βόμβο και τον ανθρώπινο πανικό, απ' το στόμα του άψυχου κορακιού, βγαίνει μια εκκωφαντική κραυγή.

Λες και σήμανε ο ήχος που όλοι περίμεναν για ν' ανατριχιάσουν ολότελα. Και ξάφνου ο φόβος χάνεται, σα να μην υπήρξε ποτέ.

Ξεσαστίζουν οι άνθρωποι και σαν αγριόπαπιες βουτούν στο δίχρωμο ρυάκι. Ήρθε η ώρα τα λευκά, πάλλευκα κορμιά τους να γεμίσουν χρώματα. Άλλοι βουτούν και βγαίνουν με κορμί μελανό, άλλοι με πορφυρό. Και σαν αγγίζονται οι μεν με τους δε, το άγγιγμα γεννά σταγόνες με χρώματα από ολάκερο το φάσμα του ουράνιου τόξου. Πετούν οι σταγόνες τριγύρω. Δίνουν πράσινο χρώμα στο χορτάρι, γκρίζο στα γαϊδουράκια, καταγάλανο στον ουρανό, τυρένιο στις τυρόπιτες, πορτοκαλοπορτοκαλί στις κοτούλες και κόκκινο -κατακόκκινο σαν ψέμα- στις ως τότε κρυστάλλινες και διψασμένες από χρώμα, καρδιές των ανθρώπων. Μόνο εκεί που περπατά η Μπιάνκα είναι ακόμα σκοτάδι. Μισή ζωή στην κάμαρα τη σκοτεινή, καλά το είχε μάθει. Πως απ' το μέσα σκότος του ενός, χαίρονται χρώματα και φως τα μάτια όλων των άλλων.

Η παραπάνω ιστορία περιέχεται στο Τσακμάκι#04 που κυκλοφόρησε και μοιράστηκε ελεύθερα την άνοιξη του 2016 εκτός εμπορίου.

Γραφή:

Ελένη Μοσχοβάκη

Μερλάνια ντε Τροκ

κατίμ

γιώργος Κακαές

Έλενα Νικολακοπούλου

κώστας πλησιώτης

sine lege

Κικέρτα

Γιώργης Μακελάρης

Σκίτσα: ντέμη

η Μπιάνκα (λινογραφία), το κοράκι και το φτερό (σινική μελάνη)